seſt hääd, tullu nink abbi saap. Ent meie tiame ka et paljo looda ja omma mes innimessi nink ellajid koletawa. Meie tunneme siuwu, mürkhaina nink muid. Ent töiste ilmajaun omma ka pu mes koletawa.

Kihwtpu.

Üts temma sugguſt kaswap Amerika ilmajaun nida kui puhm. Kige se pu sisen, kannun, osſin, lehhen om üts walge leem, ni kui piim. Kui se leem tule kätte saap, sis saap temma mustas nink lábbend mes temmaga mustas om sanu lät mustambas kui temma möstis. Innimestille nink ellojalle satap temma koletawa többe, siski miste kigille üttel wisil. Kui se pu mete ilma jaun om kaswatetu sis ei te temma leem mitte ni rasſedat hädda. Ent kui üts sedda sisse wottap sis kolep innimenne ehk ellai ärra.

Üts töine suggu om ka üts pu kenne leem kange kihwt om. Sesamma leem haisup kui reipe ja kui üts tedda ennege puttup, sis ajap temma rasſedit paisi ülles. Siski tettas temmast ütte illusat nink kalliſt wirniſt; ent se wirnisse walmistamisse nink prukimisse man olgo kange ettekaeminne, suud keudetas rättega kinni nink mes muido weel om. Se pu essi om külm ni kui jeä.

Üts kolmas pu om mes suggu kannap pea nida kui ubbina. Suggu ni häste kui kik se ſpu koletap innimest. Temma kand om wäega illus nink kowwa pu; ent temma ei woi enne prukida kui temma kuiwas sanu. Et nüüd temma koletaw leem, kui pu mahharagjotas rahwale su sisse ei ziugu, sis nemma pandwa öhhokest rätte ette, monnikord tettas ka tuld jure ümbre et pu weidikesse kuiwembas saas.

Ent se kige hirmsamb pu peap se ollema mes Poa-Upas kutsutas, nink hommungutsen India-maal löitas. Sääl peap temma palja mäe otsan kaswoma, nink ümbrezöri, kohhe temma warri künip om kik ni kui kolu nink ma ei kanna middage. Se höng mes tem-